

bymisjon

www.bymisjon.no

Tid, evner - og lønn som fortjent

side 10-11

Bindestrekens velsignelse

Det norske språket har en utstrakt bruk av et lite og enkelt tegn som kan utrette store ting. Jeg tenker på bindestreken. Vi kan sette sammen nesten hva som helst av ord, sette dem sammen på nye måter, og dermed skape nye innsikter, nye assosiasjoner, ny forståelse.

Bindestreken kan signalisere en dobbelthet, et både-og. Men den tipper også lett over i et verken-eller. I stedet for å være dobbelt så mye, blir det verken det ene eller det andre. Derfor ingenting – helt.

Hva med bindestreken i norsk-marokkaner, for eksempel? Er en norsk marokkaner både norsk og marokkansk, eller verken helt norsk eller helt marokkansk? Innvandrers-ungdom for eksempel, hvor lenge er de innvandrere? Hvorfor 'innvandrere' når de selv er født på Ullevål sykehus? Mange av dem kan fortelle om smerten i å ikke være fullt ut anerkjent i noen av de to kulturene de såkalt hører hjemme i.

En vellykket integrering må handle om helhet på en slik måte at alle i dette landet må kunne leve som hele mennesker, være den de er fullt ut, innen rammen av den sosiale, geografiske, kulturelle og politiske kontekst vi kaller 'norsk'.

I Kirkens Bymisjon snakker vi stadig mer om transkulturelle utfordringer. For 'tverrkulturell' og 'flerkulturell' kan ofte gi oss det inntrykk at kulturelle identiteter er gitt en gang for alle, at vi sitter inne i våre kulturbokser, som er klart avgrensede og avsluttede, og roper til hverandre, eller kaster stein, eller i beste fall, bygger broer.

Men det er jo ikke slik. Ingen vet hvor en kultur begynner og hvor den slutter. Vi er samtidig deltakere i mange ulike kulturer. Der en kultur møter en annen, oppstår en tredje.

Ingen er bare det du ser, sier vi i Kirkens Bymisjon. Her får vi øye på bindestrekens velsignelse. Vi kan knytte stadig nye forbindelser, det oppstår stadig nye identiteter, vi er alle mer enn det det kan se ut for. Vi kan overraskes. Og vi kan overraske.

Evnen til å la seg overraske er i slekt med begeistringen.

Jeg ønsker meg forventning, større evne til positiv overraskelse til ekte begeistring over det ukjente, mye som kan oppstå i oss og rundt oss når vi møter hverandre. Jeg ønsker meg en nysgjerrighet på hvordan den kan se ut, den norskheten som preges av deg og meg og alle de andre som er her nå. Alle vi som står overfor felles utfordringer og muligheter i den tidsstrømmen som det tilfeldigvis er gitt oss å virvles videre av.

La oss lete etter bindestrekens velsignelser, og over de overraskelser som kan ligge i menneskets skjulthet. Ingen er bare det du ser.

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

Redaktør:
Per Frogner

Journalist:
Atle Briseid

Layout:
Waalder design
v/Jorunn Waalder

Foto forsiden:
Arbeidere fra prosjektet
Lønn som fortjent.
Foto: Atle Briseid

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

E-post:
firmapost@skbo.no

Trykk:
Glomvik trykkeri

Opplag:
26 500

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

Stein Kåre Tytingvåg, Mali Tangnes og Hasan Mahmood har jobbet for at sykehjemmet skulle bli sertifisert som Miljøfyrtårn.

Bymisjonens første miljøfyrtårn

Vålerengen bo- og servicesenter ble i slutten av mai den første virksomheten i Kirkens Bymisjon Oslo som er sertifisert som miljøfyrtårnsbedrift.

Miljøfyrtårn er en norsk offentlig sertifiseringsordning som anbefales av Miljøverndepartementet. Hensikten er å heve fokuset og miljøprestasjonen i så mange private og offentlige små og mellomstore virksomheter som mulig.

- Ved å sertifisere oss som miljøfyrtårnsbedrift får vi enda mer fokus på "grønn holdning". Det gir oversikt til å følge krav i lover og forskrifter. I tillegg kan vi ligge foran og videreutvikle oss. Dette tror vi også vil være et konkurransefortrinn ved senere anbud, sier fagsjef Stein Kåre Tytingvåg.

Avfall og energi

Det var Bydel Gamle Oslo som oppfordret Vålerenga og andre sykehjem i området til å ta del i prosjektet. Sykehjemmet er blitt kontrollert av en ekstern konsulent i forhold til sykefraværstall, avfallshåndtering, innføring av økologiske matprodukter, energiforbruk, transportkostnader og utslipp til vann og luft.

- På de fleste punkter oppfyller vi kravene som er stilt. På de punktene vi per i dag ikke fyller kravene, har vi satt opp en godkjent handlingsplan slik at bransjekravene innfris, sier Tytingvåg.

- Skal markeres

I tillegg til at sykehjemmet får en tydeligere miljøprofil, viser erfaringer at miljøfyrtårnsbedrifter får et konkurransefortrinn, de ansatte får et bedre arbeidsmiljø, bedriften blir lettere kjent som underleverandører, den oppfyller enkelt regnskapslovens krav om miljørapportering og har et meget godt grunnlag for å gå videre mot andre sertifiseringer.

- Dette skal vi selvsagt markere og være stolte over. Vi skal også henge opp Miljøfyrtårn-logoen i lokalene våre, sier Tytingvåg.

Fotballfest da sykehjemmet fikk trøya tilbake

For ett år siden ble en innrammet spillertrøye, signert av VIFs cuphelter fra 1997, stjålet fra kafeen på Vålerenga bo- og servicesenter. Nylig kom "Vålerengen mot rasisme" til sykehjemmet med en ny trøye og ble møtt med flagg, skjerf og fotballsanger.

Beboer Asbjørn Løvdahl synger "Vålerenga kjerke" mens en av de ansatte svinger lighteren.

Humoristiske tunger på Vålerenga har lenge hevdet at det var enten en Lyn-supporter eller en fotballenke som hadde stukket av med den innrammede cupfinaletrøya.

- Vi har videoopptak av gjerningsmannen. Det ser definitivt ut som en Lyn-supporter, spøkte nestleder ved sykehjemmet, Knut Ousdal, da han ønsket velkommen til gjestene fra Vålerenga mot rasisme.

Og mens fotballsangene "Vålerenga kjerke" og "Syng med, syng Vålerenga" runget gjennom sykehjemskorridorene, trakk leder for antirasismeprojektet Torhild Strand frem en splitter ny skjorte signert av dagens fotballhelter.

- Vålerenga har alltid handlet om tilhørighet og identitet. Derfor er det viktig at vi har det moro sammen med de som er godt voksne også, sa hun.

Bjørn Vågeby tok imot trøya på vegne av hjemmets beboere.

- Det er en ære, sa han og fortalte om da han

Leder for antirasismeprojektet "Vålerenga mot rasisme", Torhild Strand, overrekker en signert spillertrøye av dagens vålerenga-spillere til beboer og ekte vålerenga-gutt, Bjørn Vågeby.

var ung spiller i en klubb på Grünerløkka. Klubben var så fattig at de ikke hadde penger til drakter, men Vålerenga ga bort et gammelt draktsett, slik at laget fra nabobydelen også fikk stille i like farger.

Klubben stiller opp

Vålerenga idrettsforening har ved mange anledninger stilt opp for det lokale sykehjemmet i Etterstadgata. Flere ganger har klubben hentet gamlegutta i limousin og brakt dem til reserverte plasser på stadion. Sist gang var selveste Kjetil Rekdal og tre av spillerne på besøk for å delta på en formiddagssamling. Dessverre har kontakten vært dalende, men det er ikke på grunn av at klubben ikke har tatt seg tid.

- Klubben er veldig positiv og velvillig, og har egentlig alltid vært det. Det er heller vi som har vært for dårlige til å ta kontakt, sa institusjons-sjef Torill Havnø.

En av dem som alltid har jobbet for å opprettholde kontakten med både klubb og sykehjem, er nåværende beboer Kari Andersen (87). I 56 år jobbet hun som frivillig ved sykehjemmet, og VIF-patriot har hun vært siden hun ble født i et av naboensene til sykehjemmet. Denne dagen sang hun fotballsanger av full hals, slik hun har gjort

det i alle år.

- Det går i arv, vet du. Da Vålerenga tapte, ble mannen min så sur at det ikke var mulig å være i hus med han, sa hun og lo.

Nytt samarbeid

Overrekkelsen av fotballtrøye markerer starten på det som mange håper skal bli et nytt og vitalt samarbeid med fotballklubben. Frivilligleder Kristin Fragell Lillevold har sågar vært i kontakt med supporterklubben Klanen for å få i gang fotballkafé med visninger av Vålerengas kamper på storskjerm i sykehjemmets lokaler.

- Klanen svarte sporenstreks at det var en strålende idé og at de gjerne ville bidra i forberedelsene, men at de selvfølgelig gjerne ville se kampene live. Og det har jeg jo stor forståelse for, sa hun.

Da Vålerenga mot rasisme tok kontakt og ville overrekke sykehjemmet en ny spillertrøye, ble hun enda mer innstilt på å styrke samarbeidet med fotballklubben.

- Det er kjempeartig. Jeg kjenner patriotismen boble i meg, sier hun.

tekst og foto: Atle Briseid

Forvirring i prostitusjonsmiljøet

I vår vedtok regjeringspartiene å gjøre kjøp av sex til en kriminell handling. Like etterpå gjennomførte politiet aksjoner mot bulgarske bakmenn. Nadheim kvinnesenter plukker nå opp signaler som tyder på at dette kan være i ferd med å forandre prostitusjonsmiljøene.

Klokka nærmer seg 23, og Marie Therese Rimestad og Anna Märit Olofsson fra Nadheim kvinnesenter har gått gatelangs i kvadraturen i over fire timer. Nå og da stopper de opp og snakker med kvinnene som står på hjørnene. Omgangstonen er hyggelig, men denne kvelden er ikke samtalen helt som vanlig. Oslo-politiets razzia mot personer som styrer menneskehandelen med bulgarske kvinner, preger miljøet på gata.

- De vet at bakmennene er varetektsfengslet i fire uker og lur på hva som vil skje etterpå. Vi informerte om straffesatsene i Norge og fortalte at noen av bakmennene risikerer 10 år i fengsel. En del kvinner er også bekymret for at de kan bli plukket inn av politiet, men vi forklarte dem at de ikke har gjort noe kriminelt, sier Rimestad.

Etter at regjeringspartiene i slutten av april vedtok å kriminalisere kjøp av sex, har forvirringen blant kvinnene på gata vært stor. Den omtalte politirazziaen har heller ikke gjort usikkerheten mindre. Samtidig har det blitt merkbart lettere for Anna og Marie å ta opp temaet traficking i samtalen på gata.

- Mediene har skrevet mye om temaet i det siste, og det har kvinnene fått med seg. Samtidig vet vi også mer om organiseringen nå. Det gjør det lettere å snakke om traficking generelt, sier Olofsson.

"Norway is finished"

Diskusjonen om det var riktig eller galt å kriminalisere kjøp av sex, gikk heftig i forkant av Arbeiderpartiets landsmøte og også innad i Kirkens Bymisjon. Nå har man lagt den diskusjonen til side og konsentrerer seg heller om å se etter forandringer i miljøet.

- Foreløpig er det vanskelig å si noe om eksakte trender, men vi fanger jo opp en del signaler. Det som er helt klart er at forvirringen er ganske stor. Noen tror kriminaliseringen allerede er innført,

Marie Therese Rimestad og Anna Märit Olofsson fra Nadheim kvinnesenter går i kvadraturen og prater med kvinnene i prostitusjon. De mener at det store flertallet er ofre for menneskehandel.

- Mange har ikke en gang hatt råd til billett på lokalbussen hjemme, hvordan skulle de klare å skaffe seg flybillett til Norge uten "hjelp", sier Rimestad.

andre tror at det er de som er kriminalisert, sier Nadheims fungerende daglig leder, Hildegunn Dømbe Hermansen.

Ifølge Hermansen er mange av kvinnene på tre måneders kontrakter i Norge, og risikoen for at de blir forflyttet til et annet land innen innføringen av loven er stor. Dermed føler de at dette ikke vil påvirke dem. Mange håper også at de klarer å legge prostitusjonen bak seg før en eventuell kriminalisering trer i kraft.

- Andre sier "Norway is finished" og er allerede på vandring til land som Tyskland og Nederland, der markedene er ekspanderende, sier Olofsson.

- Ja, vi tror nok at kriminaliseringen vil føre til at prostitusjonen forflytter seg. Samtidig tror vi at ligaene som føler seg etablerte her i landet, vil trekke mer innendørs, sier Hermansen.

Kunder slutter å ringe

Gata og innendørsarenaene har tidligere vært forskjellige på den måten at kvinner som jobbet på gata, som jobbet på gata, ikke jobbet inne, og vice versa. Det siste året har de ansatte på

Nadheim sett at utenlandske kvinner som tidligere bare rekrutterte kunder på gata, nå også i noen tilfeller annonserer på nettet og i kontaktblader.

- Vi har etter kriminaliseringsvedtaket sett at kvinner som tidligere jobbet inne nå har trukket ut for å finne en ny kundekrets fordi tidligere kunder har sluttet å ta kontakt på telefon.

En av kvinnene som Nadheim har kjent i mange år er blant dem som ønsker å reise fra Norge fordi kundene etter kriminaliseringsvedtaket har sluttet å ringe henne.

- Det kan ha sammenheng med at de som kjøper sex på innmarkedet kanskje er mer etablerte mennesker som tenker at "nå kan jeg bli tatt" og som derfor slutter med det, sier Hermansen og understreker at det er en spekulasjon.

Tar ikke bakmenn i Bulgaria

De stadig økende organiseringen av prostitusjonen har ført til en ny hverdag for de ansatte ved Nadheim. I forkant av politirazziaen i mai reiste en gruppe fra kvinnesenteret til Bulgaria. Der

besøkte de blant annet feriebyen Varna, hvor over 100 av de bulgarske kvinnene som prostituerer seg i Norge kommer fra. De ansatte ved Nadheim kjenner derfor dette miljøet godt og er svært fornøyde med at politiet har begynt å foreta aksjoner mot bulgarske bakmenn. Ifølge politiet tjente ligaen opp mot 50 millioner kroner på menneskehandelen i løpet av et halvt år.

- Problemet er at nettverket som nå er tatt, er veldig lokalt. Politiet har bare lyktes å ta bakmenn i Norge, men ikke å ta noen i Bulgaria, og risikoen for at det finnes bakmenn også der er veldig stor, sier Anna Mårit Olofsson.

- Hva synes dere om politiets aksjoner?

- Det er veldig bra. Mange kvinner ser på det som normalt at de må gi fra seg nesten alle pengene til en bakmann. Den eneste måten de kan komme seg fri på er å arrestere bakmennene, sier Hermansen.

- Skjønner vår rolle

Marie og Anna fra Nadheim var med til politihuset i Oslo for å ta hånd om kvinnene som hadde blitt tatt med inn til avhør etter razziaen i mai. Den omsorgen de utviste den kvelden får de igjen i form av gode samtaler med kvinnene på sin vandring i kvadraturen.

- Vi var litt redde for at kvinnene skulle tro vi var fra politiet, i og med at vi var tilstede på politistasjonen. Men vi fikk ingen negative reaksjoner i kveld, heller positive. De skjønner mer vår rolle som sosialarbeidere, sier Olofsson.

De to Nadheim-ansatte setter seg inn i bilen og skal gjøre unna kveldens tellerunde. Dette er en fast prosedyre i Nadheims oppsøkende tjeneste. Målet er å skaffe seg en viss oversikt over miljøet, noe som er særlig viktig før innføringen av loven om kriminalisering av sexkjøp. Derfor kjører sosialarbeiderne kvadraturen på kryss og tvers i et kvarter mens de teller og noterer.

- En, to, tre, fire, fem nigerianske, sier Marie Therese Rimestad og vinker til noen av damene som står på fortauet.

Det er overraskende få bulgarere ute i kveld. Kanskje skyldes det razziaen, kanskje skyldes det tilfeldigheter eller kanskje er det arbeidsvanene som avgjør.

- Når de øst-europeiske kvinnene drar hjem, er de nigerianske på vei ut. De jobber på en måte på skift, forklarer Rimestad.

Fattige kvinner

De ulike nasjonalitetene grupperer seg geografisk. De bulgarske kvinnene står i ett område, de nigerianske et annet og de norske et tredje. Etter 15 minutter er tellingen ferdig.

- 60 afrikanske, 17 øst-europeiske og én norsk kvinne, oppsummerer Anna.

- Hvor mange av disse kvinnene er utsatt for

menneskehandel?

- Det største flertallet, svarer Marie kontant, før hun fortsetter:

- Dette er fattige kvinner. Mange har ikke en gang hatt råd til billett på lokalbussen hjemme, hvordan skulle de klare å skaffe seg flybillett til Norge uten "hjelp"?

Fungerende leder på Nadheim, Hildegunn Dømbe Hermansen, tror at kriminaliseringen av sexkjøp vil føre til at prostitusjonen forflytter seg til andre land. Samtidig tror hun at de etablerte ligaene her i landet, vil trekke mer innendørs.

Ber Storberget om tiltak

Alle prostitusjonstiltak i Norge, deriblant Kirkens Bymisjons virksomheter i Oslo, Bergen, Stavanger og Trondheim, har gått sammen om en uttalelse der de ber justisminister Knut Storberget gjøre noen grep.

Først og fremst ber nettverket av organisasjoner justisministeren om å sette i gang en nasjonal kartlegging av aktørene, arenaene og omfanget av menneskehandelen i prostitusjonen i Norge. I dag er det Pro-senteret i Oslo som har ansvaret for å sammenholde statistikk og fakta om miljøet, men å ha den fulle og hele oversikten er svært vanskelig og krever store ressurser, særlig fordi to tredjedeler av prostitusjonen foregår fra leiligheter, klubber og massasjeinstitutter.

Storberget har allerede bevilget en million kroner til kartleggingen, som skal starte i sommer.

- I Sverige var det ingen som hadde den fulle og hele oversikten før de innførte kriminalisering av sexkjøp. Derfor kan de ikke måle effekten av loven i ettertid. Når vi innfører en slik lov i Norge, er det viktig med en nasjonal kartlegging i forkant slik at vi kan evaluere i kraft av denne senere, sier Hermansen.

Større trygghet

Nettverket ber videre om at regjeringspartiene setter i verk en lang liste tiltak som blant annet omfatter å styrke det forebyggende arbeidet,

utbedre boligsituasjonen for kvinner i prostitusjon og bidra til internasjonalt samarbeid mot trafficking.

Det kanskje viktigste tiltak, sett fra Nadheims ståsted, er likevel å skape større trygghet for kvinnene til å anmelde bakmenn. I dag er det slik at hvis en kvinne vurderer å anmelde bakmenn for menneskehandel, kan hun søke om "refleksjonsperiode" på et halvt år som hun kan benytte til å tenke seg om før hun anmelder. Hvis hun velger å anmelde, og det viser seg å være en sak som politiet følger opp som en menneskehandelssak, kan hun søke om videre opphold i ett år.

- All usikkerheten gjør at kvinnene ikke tør anmelde bakmennene eller vurdere en refleksjonsperiode. De ønsker en større sikkerhet for seg selv fordi de ikke vet hvordan trusselbildet vil være i hjemlandet etter at saken er avsluttet og bakmennene er dømt. Vi håper derfor at alle instanser, fra departementet til påtalemyndigheten og UDI skal forstå hvor viktig det er med trygghet for å få anmeldelser, sier Hermansen.

Sammenblandede motiver?

Nettverket krever også at lovens formål og intensjoner må klargjøres. De mener nemlig at debatten har vært preget av sammenblandede motiver.

- Vil vi innføre loven for å forhindre menneskehandel, eller er det først og fremst fordi vi ikke har lyst til å se tigging og prostitusjon i våre egne gater? spør Hermansen.

tekst og foto: Atle Briseid

Ina Afdal ved Mørk Gård behandlingsinstitusjon for rusavhengige mener reaksjonene fra de nye naboene skyldes uvitenhet. - Når ting er ukjent og man ikke vet konsekvensene av forandringer, blir man utrygg. Dette er velkjent for mange, sier hun.

Frykt for å få rusavhengige som nabo

Da det ble klart at Kirkens Bymisjons behandlingsinstitusjon Mørk Gård i Spydeberg skulle flytte til en annen gård i kommunen, reagerte de nye naboene og den lokale turgruppa med protestbrev og stor skepsis. Hva er det som gjør at vi er så redde for rusavhengige?

I mange år har Kirkens Bymisjon leid Mørk Gård av Spydeberg kommune til å drive behandling av personer med både rusavhengighet og psykiske problemer. Nå er gården solgt til en privatperson, og i slutten av april ble det endelig klart at institusjonen skal flytte til en annen gård i kommunen. Flyttingen har skapt diskusjoner i Østfold-bygda: "Vi er bekymret for de miljømessige konsekvensene tiltaket medfører for nærmiljøet rundt og på våre eiendommer. Vi er kjent med at dette klientellet er et marked for narkolangere som kommer fra Oslo-området, og vi er bekymret for hvordan dette vil påvirke rekrutteringen til rusmiljøet i nær-

heten/sentrum av Spydeberg", skrev 18 naboer i et protestbrev til lokalavisa da de fikk vite at de kunne få selskap av rusavhengige i nabolaget.

Den nye institusjonen skal bygges i Hylliåsen, som er et populært turområde for beboerne i kommunen. Det gjorde også lederen for den lokale stigruppa bekymret.

- Det går mye folk i området, og jeg er redd en slik institusjon kan gi en dramatisk endring av Hylliåsen. For tror folk at det kan være farlig, vil de kanskje unngå å bruke dette flotte naturområdet. Og selv om det skal vise seg at brukerne ikke utgjør en reell fare, kan det være galt nok hvis turgåere ikke lenger har lyst til å bruke Hylliåsen, sa Fred Nilsen til Smaalenenes Avis.

For lite kunnskap

Til tross for at de blir gjenstand for skepsis og redsel, viser både beboerne og de ansatte på institusjonen forståelse for de nye naboene.

- På en måte skjønner jeg dem, for de fleste vet veldig lite om oss. Det de hører om rusavhengige, får de gjennom mediene, sier rusavhengige Ronny, som har bodd på gården i 18 måneder, men som snart skal videre i livet.

Også Ina Afdal, som er ansatt på institusjonen, mener naboene ikke har noe å frykte. Hun tar likevel sine nye naboer i forsvar.

- Når ting er ukjent og man ikke vet konsekvensene av forandringer, blir man utrygg. Dette er velkjent for mange. Det vi kan gjøre, er å informere og være i dialog. Vi har god erfaring med å drive institusjon i bygda, og vi ønsker et godt samarbeid med våre nye naboene på Bøler, sier hun.

Inviterte til informasjonsmøte

Etter protestbrevet i avisen, ble de nye naboene invitert til et informasjonsmøte på gården. Der fikk de et innblikk i institusjonens verdigrunnlag og behandlingsmetoder, og hverdagen til personalet og beboerne.

- Det er naturlig at man ønsker informasjon om hvem man får som nabo. Jeg føler egentlig at naboene er blitt litt uthengt i avisen, sier Afdal.

I lokalavisen ble ikke de nye naboene levnet mye ære av de folkevalgte i kommunen. Samtlige partier sto bak flyttingen av institusjonen.

- Dette er det største vrøvlet jeg har hørt fra innbyggere i Spydeberg. Det er direkte pinlig å si til folk at det i Spydeberg bor personer med slike

Peder Mørk driver golfbane og er nærmeste nabo til institusjonen i dag. - Jeg har aldri hatt en negativ opplevelse med dem som nabo. Tvert imot har jeg blitt kjent med en del mennesker med en helt annen bakgrunn, sier han.

holdninger, sa Bjørn Opjordsmoen fra SV.

- Kirkens Bymisjon ofrer seg for svake grupper og gjør en strålende jobb. De har i mange år holdt til sør i bygda, uten problemer, fortsatte han.

Godt naboforhold

En av dem som har bodd tett innpå institusjonen, er Peder Mørk. Han driver den populære golfbanen som ligger bare et steinkast unna og har ingen ting å utsette på naboskapet.

- Min erfaring er ubetinget positiv. Jeg har aldri hatt en negativ opplevelse med dem som nabo. Tvert imot har jeg blitt kjent med en del mennes-

ker med en helt annen bakgrunn.

Golfbonden stilte derfor mer enn gjerne opp på informasjonsmøtet for de nye naboen. Tidligere har Mørk blant annet invitert beboerne på institusjonen til å ta grønt kort, og én av guttene har til og med representert golfklubben i konkurranser.

- Både de ansatte og noen av beboerne har gitt meg input som har vært veldig givende, sier han.

Hvis alt går etter planen, skal Mørk Gård flytte til nye lokaler ved Bøhler gård i august 2008. Forhåpentligvis blir de da møtt av et vennligsinnet nabolag.

Beboerne reagerte på avisspråk

I en artikkel i lokalavisen Smaalenenes Avis ble beboerne på Mørk Gård omtalt som "junkier, garva alkoholikere og middelaldrende rusmisbrukere med tvilsomme bekjenskaper". Beboerne reagerte og svarte med å be journalisten på lunsj.

Da avisen i slutten av april omtalte kommunestyrets vedtak om å legge til rette for flytting av Mørk Gård til nye lokaler, brukte journalisten et språk som mildt sagt kan kalles sleivete:

"...kommunestyret vedtok reguleringsplanen for Bøhler gård, der det legges opp til et heldøgnsopplegg for kvinner og menn med fortid som slitne junkier, garva alkoholikere og middelaldrende rusmisbrukere med tvilsomme bekjenskaper og høyt forbruk", skriver avisen.

- Såret

Artikkelen fikk de 10 beboerne ved institusjonen til å reagere:

- Jeg blir litt såra. Dette gjør jo ikke noe til at folk får mindre motforestillinger mot oss, sier Ronny.

Også Ina Afdal, som arbeider ved institusjonen, er lei seg på beboernes vegne.

- De er enkeltindivider som kjemper for et bedre liv og som trenger tid og rom, ikke å bli stemplet på denne måten, sier hun.

Skrev avisinnlegg

I midten av mai svarte beboerne med et avisinnlegg der de blant annet inviterte journalisten på lunsj. I innlegget, som var undertegnet "vennlig hilsen ti unge fremadstrebbende menn på Mørk Gård", skriver beboerne blant annet:

"Vi er ti unge, flotte og sterke mannfolk som er pasienter på Mørk Gård. Vi har klare mål om et rusfritt, godt og verdig liv i alles øyne. Vi lurer litt på hvor verdigheten er blitt av i journalist NNs underlige båssetting og beskrivelse av oss. Vi tenker da på sleivete uttrykk som "junkier, garva alkoholikere, middelaldrende rusmisbrukere med tvilsomme bekjenskaper. Og hva mener NN med høyt forbruk? Vi på Mørk inviterer herved NN til lunsj for å gjøre noen nye bekjenskaper. Vi tror du trenger en ny, bedre og mer oppdatert innstilling til hvem vi er og hva vi står for."

tekst og foto: Atle Briseid

Kort opphold

Sven Nordin

Sven Nordin bor på Kampen i Oslo og har ved flere anledninger optrådt på Kirkens BymisjonssykehjemVålerengen bo- og servicesenter. I mai bidro han på konsertserien "Hunger" til inntekt for Kirkens Bymisjon, og for tiden holder han på med et filmprosjekt for gatefolk i regi av Frelsesarmeen.

Velg et ordtak som passer deg!

- "Gjør som andre slik du vil at andre skal gjøre mot deg." Det passer på meg noen ganger, men ikke alltid.

Hvilken arbeidsoppgave må du rekke når du ferdig med denne praten? - Da må jeg pugge en tekst. Jeg skal være med på en forestilling i forbindelse med åpningen av den nye hurtigruta "Fram" i Oslo. Jeg skal spille Fridtjof Nansen.

Sist leste bok? - Stieg Larssons "Jenta som lekte med ilden". En spennende krim.

Når du virkelig skal kose deg, hva gjør du? - Da tar jeg meg tid til å lage god mat, kjøper inn god vin og lager selskap for mine venner.

Hva er det beste med byen? - Tilgjengeligheten til marka og fjorden. Det gjør at Oslo er både by og landlig og rik på natur.

Hva vil du helst forandre i Oslo? - Jeg ville hatt en større plan for den nye arkitekturen. I dag er den retningsløs, hummer og kanari. Det ene bygget slår det andre i hjel.

Hvem kunne du tenke deg å tenne et lys for? - Oslos hjemløse. Jeg jobber en del med dem gjennom prosjektet "Gatas Gynt", sammen med Hallvard Bræin. Det er et prosjekt der husløse skal spille alle rollene i femte akt av Peer Gynt. Vi har fått utviklingspenger fra Filmfondet og skal filme den. Kanskje blir det en tv-film, kanskje en kortfilm på kino...

Gir du penger til tiggere? - Ja, ikke til alle, men innimellom når jeg går forbi og det ikke er altfor langt ned til lommeboka.

Hva ville du bli som barn? - Jeg tror jeg ville bli noe innenfor det jeg driver med nå, altså skuespiller.

Respekt, rettferdighet og omsorg er Bymisjonens visjonsord. Hvem trenger det mest akkurat nå?

- Jeg føler at vi lever i et elitistisk samfunn der de rike blir rikere og de fattige fattigere. Mitt svar er derfor: de fattige.

Nevn en person som du kunne tenke deg å samarbeide med?

- Jeg har aldri jobbet med Lars Saabye Christensen. Han er en fin forfatter som jeg gjerne kunne tenke meg å samarbeide med.

Hvis Jesus kom til byen, hvem tror du han ville oppsøkt?

- De fattige, de som er nederst på rangstigen.

tekst: Atle Briseid foto: Kjentfolk.no

Vil hjelpe schizofrene ut i arbeid

Bymisjonens attføringsbedrift Unikum-Indico skal i samarbeid med psykiatrien og NAV hjelpe personer med diagnosen schizofreni tilbake til arbeidslivet.

Fokuset på psykiatri har vært stort i media i det siste; det snakkes om for få sykehusplasser og for mange feilutskrivninger. Mennesker med psykiske lidelser blir gjerne mystifisert og sett på som annerledes til tross for at de kan ha samme behov og ressurser som andre, og burde høre naturlig hjemme i fellesskap på skoler og arbeidsplasser.

"Kåre" har diagnosen schizofren og er en av de første deltagerne i Unikum-Indicos nystartede prosjekt "Jobbmestrende oppfølging". Som de fleste andre i samfunnet, har også han behov for å gjøre et dagsverk og føle seg nyttig.

- Jeg er glad for å kunne komme hit daglig for å skjette et arbeid. Nå slipper jeg å gå i min egen verden og gruble hele dagen. Jeg tror jeg er ett skritt nærmere en vanlig jobb nå. Drømmen min er å kunne jobbe i en musikkforretning, sier han.

Syk i ung alder

Schizofreni er en omdiskutert samlebetegnelse for flere forskjellige tilstander. Symptomene varierer fra person til person. Et fellestrekk er at personer med lidelsen ofte har vanskeligheter med å skille mellom seg selv og omgivelsene og får det man kan kalle "forvridd" måter å tolke omverdenen.

Prosjektlederne Jeanette Kongsrud og Liv Sundt ønsker at flest mulig schizofrene skal få jobbtrening og en god avklaring av sin arbeidskapasitet. På lang sikt håper de å bidra til å endre synet på schizofrene og deres rolle i samfunnet.

- Det er vanlig å få sykdommen i ung alder, og jo tidligere behandlingen blir satt i gang, jo bedre er prognosen for god funksjonsevne. Schizofrene vil ofte trenge tettere oppfølging enn andre arbeidssøkere, og vi ser derfor et behov for et eget arbeidstreningsopplegg for dem, sier Jeanette Kongsrud og Liv Sundt, som er ansvarlige for prosjektet på bedriften.

I prosjektet tar de bruk en metode som heter psykoedukasjon. Metoden har gitt veldig gode resultater når den har vært brukt i familiesammenhenger i behandlingen av mennesker med schizofreni. Nå ønsker prosjektlederne å prøve den ut i arbeidssammenheng også. Kort sagt går den ut på å gi undervisning og veiledning til deltagere og omgivelser, trene på kommunikasjon og konkrete problemløsninger.

- Spesielt vektlegger vi å ha et tett samarbeid med behandler, og en fleksibel arbeidstrening hvor vi har mulighet til å benytte mange ulike arbeidsarenaer og jobbe så lite eller mye som hensiktsmessig. Vi har også mulighet til å få til

en smidig overgang mellom intern praksis på bedriften og arbeidspraksis i ordinære bedrifter, og samtidig ivareta den tette oppfølgingen, sier Kongsrud og Sundt.

Vil endre synet på schizofrene

- Hva er målet for prosjektet?

- Vi håper dette prosjektet skal være et skritt i riktig retning mot at flest mulig schizofrene skal få jobbtrening og en god avklaring av sin arbeidskapasitet. Vi håper i lengden at vi også kan bidra til å endre synet på schizofrene og deres rolle i samfunnet, sier prosjektlederne.

tekst: Birgitte Hanssen,
informasjonsrådgiver i Unikum-Indico
foto: Rolf Øvrum Kristensen

Fattig ferie

Mens nordmenn flest gleder seg over velstandsvekst og ferieturer til utlandet, må noen barn tilbringe sommerferien i Oslos gater fordi mamma eller pappa ikke har råd til å reise vekk.

En definisjon på å være fattig i Norge kan være å ikke takle uforutsette utgifter. Om sommeren står utgiftene i kø, både de uforutsette og de forventede.

- For noen er det en belastning å høre andres barns feriefortellinger. Det at reisevanene våre er blitt stadig mer ekstreme, forsterker denne belastningen. I dag er det jo vanlig å ta med seg familien utenlands, ikke bare om sommeren, men også i ovale helger, sier Kai-Rune Myhrer, leder av Kirkens Bymisjons selvhjelpssenter Batteriet.

De som ikke henger med på trenden med stadig mer kostbare ferier, er oftest enslige forsørgere som ikke klarer å delta i arbeidslivet og som mangler varige trygdeytelser. Uten et nettverk av venner og familie er de enda verre stilt. På dette punktet er innvandrere ekstra sårbare.

- De som har et nettverk, kan benytte seg av venners eller familiemedlemmers feriehus og hytter. Det er dem uten nettverk som virkelig faller utenfor, sier Stig Rusten, leder av Aleneforeldreforeningen.

Han sier at foreldre som ikke har råd til å ta barna med ut av byen, føler det som et tap.

- De føler at de ikke har gjort det de skulle som foreldre. Det er heller ikke gøy for barna, som ikke har en historie å fortelle klassevennene når de kommer på skolen igjen til høsten. Men barn er veldig lojale overfor foreldrene. De dekker over så godt de klarer, sier Rusten.

Fattigdom på dagsordenen

Lederen av Aleneforeldreforeningen mener det burde være en menneskerett og en offentlig oppgave å sørge for at alle barn får komme seg ut av byen om sommeren.

- Ferietilbudene som tidligere var gratis eller lite kostbare, som fagforeningshytter eller feriekolonier, er i ferd med å forsvinne. Snart er det bare Kirkens Bymisjon som gjennom Hudøy feriekoloni tilbyr et inntektsregulert ferietilbud til barn. Hvis regjeringen har som mål å avskaffe barnefattigdom, bør det å opprette flere gratis ferietilbud til barn være et minimum, sier Rusten.

Både Rusten og Myhrer ønsker å sette fattigdom på dagsordenen foran kommunevalget til høsten.

- Det er blitt allment akseptert at det er store forskjeller i Norge. Det skal vi som organisasjon ikke akseptere. Vi skal holde dette høyt for både politikere og folk flest, sier Myhrer.

Ingen av dem levner nåværende eller tidligere regjeringer særlig ære.

- Hvis vi ser på hva de siste regjeringene har gjort for å bekjempe fattigdom, så er det svært lite som skiller politisk rødt fra blått, sier Myhrer.

Situasjonen forverret

Rusten lister i stedet opp vedtak gjort av dagens regjering som har forverret hverdagen til fattige barn og deres familier:

- De har ikke indeksregulert barnetrygden, de har kuttet i barnebidraget og kuttet barnetillegget i den tidsbegrensede uførestønad, sier han og legger til:

- Den skammeligste fattigdommen er barnefattigdommen.

Ifølge Rusten økte gjennomsnittlig normalinntekt i Norge med omkring 40 prosent i perioden 1993-2006. Til sammenlikning sank sosialsatsene med 4,5 prosent i samme periode. Dagens regjering hevet nylig sosialsatsene med fem prosent, med det betyr likevel at man fortsatt er på nivå med 1993.

- Fattigdom er ikke et økonomisk spørsmål, men et moralsk. Å heve sosialhjelpssatsene til 6.500 kroner vil koste samfunnet bare to milliarder kroner, sier han.

Sosial boligbygging

Myhrer mener de viktigste tiltakene for å bekjempe fattigdom i Norge er å gjøre det enklere å skaffe seg bolig og en levbar inntekt – også for personer som ikke klarer å delta i det normale arbeidslivet.

- Sosial boligbygging er et motsvar til markedskreftenes spill. Markedet handler ikke sosialt. Myndighetene må i tillegg ta alvorlig de forslag de har fått på bordet som kan sikre en trygg

Kai-Rune Myhrer, daglig leder for Batteriet (nærmest) og Stig Rusten, leder for Aleneforeldreforeningen ønsker å sette fattigdom på dagsordenen foran høstens kommunevalg.

inntekt for de som ikke kan nyttiggjøre seg av arbeid. Samfunnsnyttig aktivitet som fremmer fellesskap, som mange marginaliserte utfører, må gis anerkjennelse, sier Myhrer.

Han setter det hele i perspektiv:

- Fattigdom er arvelig. Dette får konsekvenser både når det gjelder helse, utdanning, kommunikasjon, sosialt liv og økonomi. Fattige barn i dag er fattige voksne i morgen!

“Den skammeligste fattigdommen er barnefattigdommen.”

Stig Rusten, leder av Aleneforeldreforeningen

tekst og foto: Atle Briseid

Fri og villig

Even Lützenkirchen ser kanskje litt snodig ut. I alle fall tar han uvanlige valg; han går i sandaler fra første hvitveis til første snøfnugg, barberer ikke skjegget, har tatt konas etternavn, ser ikke på tv, leser ikke bøker og liker ikke fotball. Og han har inngått en avtale med sin tyske kone om at de skal leve på én inntekt slik at én av dem får frigjort tid til å gjøre noe meningsfylt.

- Slik jeg ser det er vi satt til å forvalte tre ressurser: økonomi, evner og tid. For at du skal få et godt liv, må det være balanse mellom dem. Evner koster det ingen ting å bære med seg, men for å utnytte dem, må du ha tid. Mange har ikke tid fordi de er så opptatt av å skaffe seg penger. Jeg har frigjort tid for å kunne utnytte mine evner, sier han og ser ned på to enorme arbeidsnever.

Et kvarter tidligere rundet han hjørnet ved Oslo Børs på en lang, blå tandemsykkel, svingte inn langs rekken av intenst grønne lønnetrær i Fred Olsens gate og klemte inn bremseklossene foran "Lønn som fortjent". På det lille arbeidskontoret som gir gatefolk mulighet til å jobbe i stedet for å tigge, bruker mannen med Oslos rødeste skjegg sine arbeidskrefter og lederegenskaper hver fredag, helt gratis. Setet bak ham på sykkel er tomt. Vanligvis er det kona, Susanne, som sitter der når de sykler sammen til jobb hver morgen.

- Da vi hadde to single sykler, følte jeg alltid at jeg kunne bidratt litt for Susanne i oppoverbakkene. Vi er ikke alle like i ytelse, vet du. Dessuten er det vanskelig å sykle to stykker i bredden i trafikken. Å sykle på en tandemsykkel er mye mer sosialt, sier han.

Må stagge arbeidslysten

Evens forhold til tandemsykling sier mye om alvdelens forhold til omverdenen: Han bruker gjerne tid, krefter og sosiale evner til å trekke andre frem. Vel, som frivillig arbeidsleder på Lønn som fortjent må han like ofte bruke kreftene på å stagge arbeidshungrige rusavhengige.

- De har veldig høy arbeidsmoral, men noen ganger er de så gira på å jobbe at det blir problemer med å disponere kreftene over fire timer, sier han.

Etter to år som frivillig arbeidsleder ved arbeidskontoret, insisterer han på at han ikke ser på arbeidstakerne som annet enn nettopp arbeidstakere.

- De viser en oppmøtefrekvens som er helt utrolig. Før vi begynte med loddrekning, møtte de ivrigste opp klokka halv seks på morgenen for å sikre seg de to eller fire timene med arbeid. Når du vet at de kan hente inn 100 kroner timen med koppen, forstår du at det ikke er lønna som er det viktigste, men miljøet, arbeidskaffen og det å være arbeidere som sitter ned og prater om dagsverket, sier han.

- Forsaker ingen ting

Selv om ekteparet Lützenkirchen lever på bare én inntekt, føler ikke Even at han må ofre noe. Riktignok lever de kanskje i en litt mindre leilighet enn de ellers kunne, og de har ingen bil. I stedet tar de seg frem langs norske og tyske veier på tandemsykkelen på sine lange sykkelferier.

- Jeg føler ikke at vi forsaker noen ting. Ikke må vi leve særlig nøkternt heller. Jeg vet egentlig ikke hva slags aktiviteter andre gjør som koster så mye, men vi går ikke på treningsstudio og har ikke andre kostbare fritidssysler. Vi sykler så ofte vi har muligheten, i marka og langs veier, sier han.

Even gjør som Even vil. Veldig ofte innebærer det å gjøre noe for andre. Han og kona lever nemlig på én inntekt slik at Even kan jobbe gratis som frivillig arbeidsleder for rusavhengige.

Even lot skjegget gro etter et veddemål på Svalbard. Sammen med capsen på hodet er det blitt et varemerke for den frivillige arbeidslederen på Lønn som fortjent.

Ikke alltid så bevisst

Men Even har ikke alltid vært så bevisst og reflektert og selvstendig som i dag. Han ble ertet på skolen og brukte mange år på å skjule sitt egentlige jeg fra omverdenen. Etter hvert ble det klart at Even måtte følge magesfølelsen. I stedet for fast jobb som mekaniker på Hamar, tok han seg sommerjobb i gruvene på Svalbard. Etter noen år traff han sin første kone, Nina. 20 somrer og

Sammen med kona Susanne sykler Even både til jobb, i marka og på ferier på en blå tandemsykkel. Den erstatter bilen, som ekteparet har valgt vekk. - Å sykle på en tandemsykkel er mye mer sosialt enn å sykle to single sykler, sier han.

12 hele år tilbrakte han på øya i Nordishavet. Sammen med Nina lærte Even å følge magesfølelsen og gjøre det som til enhver tid føltes riktig.

Men da Nina i 2002 døde i en scooterulykke mens Even bygde hytte på Ninas hjemsted på Fosen, ble både livet og innstillingen til andre mennesker forandret. I dag tar Even mer vare på forholdet til andre.

- Som den østerdølen jeg er, pleide jeg alltid å si til Nina: Vi ringes da ikke i utrengsmål! I dag angrer jeg på at jeg ikke brukte de kommunikasjonsmåtene som fantes da vi var på hvert vårt sted, sier han.

Står opp klokka fem

Nå står han opp klokka fem hver morgen og har en lang frokoststund sammen med sin tyske kone, Susanne, før de sammen sykler ut i verden, hun til sin jobb som meteorolog og forsker, han til frivillig arbeid som arbeidsleder på Lønn som fortjent, som trygg voksenfigur på fritidsklubben Filos, som gratis oppussingsarbeider i menighetens lokaler og av og til også som betalt maskinfører på anlegg i Oslo-området.

- Valget om å gjøre frivillig arbeid var kan-

skje ikke så gjennomtenkt, nettopp fordi jeg i stor grad følger magesfølelsen, sier han og tenker tilbake:

- Jeg hadde snakket med Nina om å gjøre sosialt arbeid tidligere, og hadde faktisk tatt kontakt med noen hjelpeorganisasjoner. Den gangen tenkte jeg at man måtte reise til Afrika for å gjøre noe. Da jeg senere kom til Oslo sammen med Susanne, trengte jeg ikke mange runder på sykkelen før jeg så at det var trengende mennesker på hvert et gatehjørne.

Det at han ikke mottar penger, setter en ekstra farge på arbeidet. Som for eksempel da en av gutta på Lønn som fortjent oppdaget at Even ikke var ansatt i Kirkens Bymisjon, men faktisk gjorde arbeidet frivillig. Da prøvde han å stikke 50 kroner av lønna si til den skjeggete arbeidslederen.

- Han har et utrolig godt hjerte og syntes absolutt at jeg også hadde fortjent noe. Men det er lønn nok for meg å få lov til å arbeide sammen med dem, sier Even.

Tester grenser

Ulykken på Svalbard førte til at Even i dag ser på både livet og døden med andre øyne enn tidligere.

- Jeg har gjennom oppveksten lært at man skal ha et ærlig forhold til at døden er en del av livet og at den plutselig kan inntreffe, sier han. Derfor må Even av og til teste ut egne grenser, som for eksempel gjennom klatring eller ved å la skjegget gro etter et veddemål.

- Jeg har pleid å si at man ikke vet hvor grensa går før man har en fot på den andre siden. Og så kan man jo spørre seg hvorvidt man skal fortsette å gå med en fot på hver side. Men ganske ofte og med ujevne mellomrom synes jeg det er greit å stikke foten frem

for å finne ut hvor grensa går.

Noen vil kanskje si at gjengen på Lønn som fortjent er personer som har tråkket over denne grensa med begge beina.

- Jeg kan ikke ta noe ære selv for at jeg nå står innafor grensa i forhold til rus eller tragiske skjebner. Det er nemlig så mye annet som gjør at de er i den situasjonen de er i dag. Det blir jo også feil å si at en som ligger under for tung rus er en ulykkelig person. Når du jobber sammen med dem og ser hvor mye flir og moro vi kan ha - og med så lite økonomiske ressurser - så tenker jeg at lykken i alle fall ikke ligger i penger, sier han.

Ulykka forsterket troen

Også tros livet fikk en alvorlig vekker av ulykken på Svalbard. Barnetroa, som han av redsel for ertingen på skolen hadde gjemt bort både for seg selv og andre, ble plutselig veldig levende.

- Da jeg måtte forholde meg til spørsmålet om det er en himmel og om Nina er der, eller om alt er bare mørkt og svart, så valgte jeg det første. Og ble veldig rolig for det.

En spesiell hendelse gjorde ekstra sterkt inntrykk: Som kontaktlærer ved en skole i Steinsdalen hadde Nina utviklet et veldig godt forhold til en elev med spesielle behov. Den halve timen da Nina svevde mellom liv og død på Svalbard, reagerte jenta, uvitende om ulykken, på en svært bemerkelsesverdig måte. Hun spurte moren sin om de ikke kunne gå på kirkegården. Da moren avviste forslaget, ble jenta enda mer urolig. Hun spurte om de kunne gå i fjæra i stedet. Dette skjedde samtidig med at Nina kjempet sin livskamp – tusenvis av kilometer unna.

- Det tar jeg som et tegn på at de kommuniserte, og det gir meg en ro rundt at en person du er glad i, ikke bare er borte, men at hun fortsatt

er med meg og vil meg bare det beste. Det vet jeg. Derfor fikk jeg også en ro på at det beste for meg var å fortsette å gå etter magesfølelsen, slik vi hadde gjort sammen, sier han.

- Så du får både lønn som fortjent og lønn i himmelen?

- Ja, det tror jeg. Jeg har vært gjennom noen lønnsforhandlinger i mitt liv, men når du ser på den lønnsforhandlingen Sønnen til Sjefen gikk gjennom for vår skyld, så blir den jordiske godtgjørelsen ikke målbar mot det som venter oss i himmelen. Der blir det lønn for alle og uten begrensninger.

Even Lützenkirchen er i det siste blitt eksponert i flere blader og gjennom en dokumentar på tv. – Jeg representerer bare én av millioner som gjør frivillig arbeid i hus og hjem, idrettslag og andre sammenhenger, og som får lønn for det i hjertet.

tekst og foto: Atle Briseid

Drar eldre menn ut av ensomheten

Erwin Peder Klopp (til høyre) skåler i kaffe sammen med sine nye venner i "Forum for menn". Fra venstre: Torbjørn Iversen, prosjektmedarbeider Ole Martin Holte, Stig Otto Forsberg, Gunnar Gundersen, prosjektleder Lars-Erik Rikheim og John Johnsen (bak til høyre).

Gjennom prosjektet "Forum for menn" jobber Lars-Erik Rikheim og Ole Martin Holte for å hjelpe eldre enslige menn ut av isolasjon og ensomhet.

Vafelene går rundt bordet. Det samme gjør praten. Deltakerne på Kirkens Bymisjons prosjekt "Forum for menn" har svært ulik bakgrunn, men deler en viktig erfaring, nemlig ensomheten som mange menn opplever når de blir eldre eller mister sin kjære.

- De siste årene har jeg ikke vært utenfor døra

på grunn av sykdom og depresjon. Etter at jeg fikk behandling, har jeg begynt å gå ut igjen. For meg betyr det veldig mye å ha et fast sted å gå til, sier Gunnar Gundersen.

Han fant sitt samlingssted da Ole Martin Holte ringte og spurte om han ville være med i herreklubben. "Forum for menn" drives på midler fra tv-innsamlingen i 2004 og har som mål å forebygge isolasjon blant enslige eldre menn. Sammen med prosjektleder Lars-Erik Rikheim har han ringt eller skrevet til alle menn over 65 år i bydelene St.hanshaugen og Grünerløkka for å informere om tilbudet. De har også hengt opp plakater alle på tannlege- og fastlegekontor og snakket med folk på puber og kafeer. Denne oppsøkende virk-

somheten har vært tvingende nødvendig:

- Mange eldre menn opplever det som en barriere å ta kontakt med andre. Isolasjonens onde sirkel er vanskelig å bryte, sier Holte.

I bydel St.hanshaugen er det omkring 650 menn over 65 år. 80 prosent av disse er enslige. Likevel er det svært få menn som oppsøker eldre-entrene.

- Eldresentrene er kvinnes domene. Menn holder seg mer hjemme. Særlig enkemenn har store problemer med å knytte nettverk og skape nye vennskap. De blir lettere sosialt isolert, sier Holte.

Byvandring og utenlandsturer

"Forum for menn" driver derfor to herreklubber på St.Hanshaugen og Grünerløkka. I tillegg arrangerer de byvandring for de kulturinteresserte og en ren vandringssgruppe for de spreke. Matkursene, som holdes to eller tre ganger i semesteret, er alltid populære. Innimellom reiser de også på dagsturer i Oslo, og to ganger har ferden gått utenlands. Fire av deltakerne kom nylig hjem fra en tre dagers tur til Kiel sammen med prosjektleder Lars-Erik Rikheim. Erwin Peder Klopp fylte 65 år underveis på turen.

- Vi feiret med bratwürst, sier han og flirer.

Erwin er nylig blitt pensjonist og har opplevd den brå og vanskelige overgangen fra et hektisk arbeidsliv til dager hvor alt plutselig er stille.

- Etter at jeg fikk tilbud om å være med her, har jeg vært fast inventar. Her snakker vi om ting som opptar oss, sier han.

Frustrasjon og glede

Rikheim og Holte opplever både frustrasjon og glede forbundet med arbeidet.

- Det mest krevende er å prate med personer som forteller at de er ensomme, men som likevel ikke ønsker å bli med i fellesskapet; folk som har gått opp og som ikke ser at livet har mening. Å få nei fra slike mennesker er veldig trist. Vi kaller det "det langsomme selvmordet", sier Holte.

- Samtidig er det veldig stimulerende når vi har skrevet masse brev og det dukker opp en ny person på møtene, sier Rikheim.

Ved utgangen av 2007 er det slutt på midlene fra tv-innsamlingen. Da er det uvisst hva som skjer med herreklubben på St.hanshaugen. Rikheim fast bestemt på prosjektet bør fortsette som en del av den ordinære driften og helst være obligatorisk ved alle byens eldreentre.

- Det er definitivt vår konklusjon at prosjektet har livets rett. Men arbeidet er så tidkrevende at det må settes av egne midler. Det må rett og slett flere ansatte til, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Media, moral og asylpolitikk

Asylpolitikk er et tema som vies stor oppmerksomhet i media. Et søk på "asylsøker" på Google gir tre ganger flere treff enn "skoleelev". Dette til tross for at den første gruppen i antall utgjør en brøkdel av den andre. Det går sjelden en dag uten at en eller flere av de større avisene i Norge trykker en reportasje om asylpolitikk eller tilknyttede tema. Likevel er den faktiske kunnskapen blant folk temmelig begrenset. Meningene er derimot ofte svært sterke. Det finnes neppe noe samfunnsområde hvor styrken i folks oppfatninger står i like dårlig i forhold til faktisk kunnskap.

Egentlig er dette paradokset ikke så overraskende. Asylpolitikk er et sakfelt ekstremt få borgere har egne erfaringer fra. Det man vet har man stort sett fra media. Muligheten for å kritisere det som skrives i aviser og debatteres i TV og radio blir dermed nærmest lik null. Det slår meg ofte når jeg leser oppslag om asylpolitikk og tilhørende enkeltsaker i media at jeg ikke ville kunnet vurdere eller ta stilling til de påstander som framsettes av aktørene i debatten - enten det er fra myndighetshold eller fra andre - hvis det ikke var for den erfaring jeg har fra en del års arbeid med asylsaker. Kun svært unntaksvis opplever jeg å lese medieoppslag som er informative og balanserte på en måte som jeg vil anta kan gi innsikt for lesere uten egen direkte erfaring. De fleste oppslag vinkles enten slik at asylsøkere gis en rolle som misbrukere av et sjenerøst asylsystem, eller slik at asylsøkeren er et offer for et ufølsomt system som ikke tar menneskelige hensyn. Nyansene som kunne tatt fortellingen nærmere realiteten forsvinner bak hensynet til å lage en "sak".

I debatten kan vi se at enkelte mener vi har en streng politikk, og andre mener vi har en naiv asylpolitikk. Svaret avgjøres selvsagt av hvilken tilnærming man tar. Det er lett å skandalisere asylpolitikken ved å framheve ekstreme tilfeller som mulla Krekar. Vurderer man Norges asyl-

politikk i forhold til land med en svakere økonomisk stilling og som geografisk ligger nærmere konfliktområder, er det ikke vanskelig å konkludere med at norske myndigheter fører en ganske human politikk. Ser man på hvilken håpløs situasjon mange asylsøkere som ikke oppfyller asylkriteriene sendes tilbake til, kan man derimot lett komme til at politikken framstår som inhuman. Forskjellen mellom de mulighetene et liv i Norge gir, både i forhold til levestandard og trygghet, er ofte slående.

I en rettstat skal jussen avgjøre hvilke rettigheter man har krav på, men de juridiske standarder harmonerer ikke alltid med de etiske. Det ser vi i det sterke folkelige engasjement som kan oppstå når familier som har bodd flere år i Norge som asylsøkere, plutselig får beskjed om å forlate landet. I hjemlandet har de ingenting å vende tilbake til, men her har de startet et nytt liv. Norske venner opplever dette som dypt urettferdig og spør seg med hvilken rett staten kan rive bort mennesker som har slått rot og blitt en del av et lokalmiljø.

Evnen til empati og solidaritet med mennesker som er vanskeligere stilt enn en selv - nestekjærlighet - som vi finner som et sentralt prinsipp i alle verdensreligionene, er dypst sett også det moralske grunnlaget for menneskerettighetene.

Antakelig har nærhet til den virkeligheten som gjengis i media ganske stor betydning for muligheten til å selv gjøre seg opp en mening - og handle på en måte som er fundert i en moralsk overbevisning. Politisk forvaltning og ledelse av et område som handler om menneskers liv og framtid fordrer mer enn politisk teft og taktiske evner for å oppnå tillit i befolkningen.

Når den byråkratiske utøvelsen av de grunnleggende rettighetene kommer i konflikt med folks moralske normer, er det et signal til ansvarlige politikere. Forhåpentligvis er det derfor ikke bare populisme og opportunisme som ligger til grunn

byVISJON
& byMISJON

av Morten Tjessem,
generalsekretær i NOAS – Norsk
Organisasjon for asylsøkere

for at politikere tidvis legger om kursen for å unngå utslag av politikk som går på tvers av det etisk aksepterte. Regjeringens nylige justering av regelverket i forhold til barn i asylsaksbehandlingen, hvor barns tilknytning til Norge skal vektlegges sterkere når vedtak skal treffes, kan være et eksempel på nettopp det. Det er sannsynligvis også en erkjennelse av at samfunnet bygger på moralske prinsipper som ikke kan tas for gitt, men som må forvaltes og pleies for å holdes i live, og at det i bunn og grunn er hva politisk ledelse handler om.

Norsk Organisasjon for Asylsøkere (NOAS) har som formål å ivareta asylsøkeres interesser i Norge. Ifølge NOAS' vedtekter er organisasjonens oppgave "å bistå juridisk eller velferdsmessig personer som søker eller har asyl og beskyttelse i Norge. NOAS skal også engasjere seg i flyktningpolitiske spørsmål og holdningsskapende arbeid mot rasisme og fremmedfrykt."

NOAS ble etablert i 1984

- Ikke kvitt feil og overgrep

- Vi må ikke tro at vi blir kvitt feil og overgrep, sa Helen Bøsterud da Kirkens Bymisjon arrangerte høring om varsling i helse- og sosialsektoren.

Varsling må oppfattes både som en plikt og en rett når noe går galt! Dette var noe av hovedbudskapet da Kirkens Bymisjon i Oslo arrangerte høringen "Tenkte vi det ikke..." om varsling i

helse- og sosialsektoren.

Høringen i Oslo Kongressenter fulgte opp den offentlige barnhjemsgranskingen i 2005-2006, som avdekket en rekke graverende overgrep- og tvangsforhold mot barn i barnehjem mellom 1954 og 1993.

- Vi må ikke tro at vi blir kvitt feil og overgrep. Vi må være årvåke og "brysomme kunder" - og naiviteten kan vi kvitte oss med, sa Helen Bøsterud, som var leder for granskningsutvalget i 2005.

Kritikere fjernet

Hun viste hvordan graverende forhold fikk utspille seg i flere årtier, til tross for at regelverket skulle sikre bedre vern av barnhjemsbarn enn det barn i private hjem hadde: Rutiner sviktet. Tilsynet var fraværende. Kritikere ble fjernet og flyttet.

- Regelverk er farlig hvis det bare blir en beskyttelse av mishandling, uten at ansattes kritiske sans blir utviklet, påviste Bøsterud.

Generalsekretær Sturla J. Stålsett understreket i sitt innlegg at vi må avdekke risikoner for

misbruk av avhengighet og sette enkeltmedarbeidere i stand til å stole på sin dømmekraft og kritiske sans.

- Lederes kompetanse og skjønn må utvikles, og vi må fremelske en kultur som tillater varsling og "motstemmer", sa generalsekretæren.

- Må aldri stoppe

Advokat og styremedlem i Kirkens Bymisjon Oslo, Rikke Lassen, fremholdt at debatten måtte fortsett også etter høringen var over.

- Vi inviterer til en samtale om varsling, en samtale som aldri må stoppe, sa hun.

Professor Henning Jakhelln oppdaterte også forsamlingen på nytt lovverk om varsling i helsesektoren, og byråd Sylvi Listhaug fortalte om Oslo kommunes ambisjoner og praksis ved varslingssituasjoner. Programjournalist Anne Grosvold ledet dagen.

Frivillige forberedte Hudøy-sommer

Vi er på terskelen til Hudøy-sommeren der 1300 barn er klare for årets sommeropplevelse som deltakere på feriekolonien som er et samarbeid mellom Kirkens Bymisjon og Oslo kommune.

Alt må være vasket og ryddet og klart på de 11 leirstedene. Det har St. Hanshaugen frivillighets-sentral sørget for!

Ansatte, brukere og frivillige ved frivillighets-sentralen, omkring 20 i tallet, reiste en søndag i mai til Hudøy for å hjelpe til med forberedelsene til sommerens storinnrykk av feriegledede barn.

Det er etter hvert blitt en tradisjon at en livlig gjeng fra Bymisjonens frivillighets-sentral på St. Hanshaugen hjelper Hudøy-folket med vedlikeholdsarbeid i forkant av sesongen – en tradisjon som begge parter setter stor pris på. For gjengen fra St. Hanshaugen er utflukten til en sosial og humørfylt hendelse, og i fjor ble det meldt om ny rekord i fjerning av døde fluer i løpet av en helg...

Anne Grethe Orlien godt bevæpnet mot fluer og støv før storinnrykk på Hudøy.

Bønn på brostein

24. juni starter årets sesong med gategudstjenester. Hver sommersøndag kl. 20 er det gategudstjeneste på Jernbanetorget foran Østbanehallen.

Hver søndag til og med søndag 26. august rigger Kirkens Bymisjon seg til i kveldingen med alter, levende musikk, nattverd, lystenningssted og en enkel kafé. Den store trappa er menighets-sal og "tribune", og gudstjenesten er åpen for alle som ønsker en stille stund midt i byen, eller som bare er på vei forbi og som har anledning til å stoppe opp og få meg seg et spesielt og stemningsfullt innslag i sommerbyen.

Fra kl 19.00 serveres det kaffe, og det er god tid til å slå seg ned for en prat.

- Gategudstjenestene er en synliggjøring av at kirka hører hjemme ute blant folk, at evangeliet og nattverden angår menneskers liv der de lever. Det er en sterk opplevelse også: søndag kveld, omgitt av trafikk og byens bygninger bryter Gudsriket løs, sier Kirkens Bymisjons gateprest Carl Petter Opsahl.

Årsmelding 2006 for Kirkens Bymisjon Oslo:

Ny ledelse – nye planer

2006 – året etter det store jubileumsåret, ble ikke noe hvileskjær i Kirkens Bymisjon. Med ny generalsekretær på plass og et bredt strategiarbeid med planer for de neste tre årene, ble fjoråret et utviklingsår med sterkt fokus på framtida i en voksende organisasjon.

Den nye strategiplanen som er utviklet over lang tid, har fått tittelen Kompasset. En grunntone i det nye dokumentet er kampen mot eksklusjon og negativ avhengighet. I en kommentar til årsmeldingen for 2006 understreker generalsekretær Sturla Stålsett hvorfor dette er en så sentral utfordring:

- Dette er en grunntanke og en grunnverdi i alt det arbeidet vi i Kirkens Bymisjon driver: Ethvert menneske er unikt og uerstattelig. Vi har ikke råd til å ha et samfunn der mennesker brukes opp, stenges ute, eller blir til overs. Vi har ikke en eneste person å miste.

Derfor har vi 2006 engasjert oss for tiggere og sultestrikkende afghanske flyktninger. Derfor har vi arbeidet for å bedre livskvaliteten for mange som strever med angst, rus og økonomiske problemer. Derfor satser vi på forebyggende innsats for barn og unge, og på helsefremmende arbeid av og blant innvandrerkvinner. Derfor har vi også i år videreutviklet kulturarbeidet i eldreomsorgen.

Derfor tenner vi lys på Møtestedet og feirer gudstjeneste midt på Oslo S, så Ord og sakrament kan deles ut til alle som vil motta.

Glimt fra fjoråret

I årsmeldingsbrosjyren som nå kan bestilles fra Bymisjonens hovedkontor i Oslo, rapporterer vi om hovedtrekkene i det praktiske bymisjonsarbeidet i året som gikk.

Kultur- og kvalitetsarbeid har vært sentralt i arbeidet i eldreomsorgsavdelingen Aldring og kultur. En viktig erfaring ble gjort i forsøket med *privat hjemmehjelpstjeneste* i Nordstrand bydel gjennom tre år. Det vakte politisk oppmerksomhet da denne tjenesten ble innstilt fra bymisjonens side på grunn av et offentlig rammetilskudd som ikke lenger var forenlig med verdig og rettferdig hjemmehjelp.

Prosjektet *"Minner for livet"* ble avsluttet med blant annet seminar og bokutgivelse om viktig erindringsarbeid blant demente.

I avdelingen *"Egne oppdrag"* ble *selvhjelpsarbeidet mot fattigdom* styrket da senteret Batteriet mottok nye midler og kan regne med

fordoblet driftsramme for 2007! Store endringer på prostitusjonsfeltet har ført til en omlegging av arbeidet ved Nadheim kvinnesenter, der det nå gjøres et spesielt *arbeid blant utenlandske kvinner i Oslo*. Kirkens Bymisjon var også en viktig stemme i debatten om folk som tigger, med *kartleggingsprosjektet "Rett i koppen"*.

I Helse- og sosialavdelingen fortsatte *boligutviklingen* med blant annet det banebrytende tiltaket i Schandorffsgate der folk med psykiske lidelser og rusproblemer får varig botilbud i "egen" leilighet. "Boligskolen" ved SAFIR (frivilligsentral i russektoren) vant Statens tiltakspris for bostedsløse. Kirkens Bymisjon kunne også glede seg over at alle våre *virksomheter på russektoren* fikk forlenget sine avtaler med Helse Sør-Øst og Oslo kommune.

Flere detaljer og beretninger fra 2006 i brosjyren "Årsmelding 2006", som kan bestilles på tlf 02005. Her kan du også få hele styrets årsberetning og fullstendig regnskap for SKBO i 2006.

NOEN TALL FRA VIRKSOMHETEN I 2006:

- 15350 deltakere, gjester, pasienter og brukere. (Et forsiktig anslag for hvor mange organisasjonen var i kontakt med i 2006).
- 1391 personer deltok i SKBOs rusbehandlingstiltak.
- 900 personer, hiv-smittede og pårørende hadde kontakt med Aksept.
- 414 personer og familier deltok i FORUS sine åtte avdelinger/enheter med forebygging for barn, unge og familier.
- 49500 besøk av 4000 personer på kafeen Møtestedet: 17500 middager.
- ca 2500 personer har vært deltakere ved SKBOs eldresentra.
- 30890 telefoner til Kirkens SOS, 3300 krise-epostbesvarelser.
- 835 ulike kvinner fra 37 ulike nasjoner var i kontakt med Nadheim kvinnesenter (tiltak blant kvinner i prostitusjon). 31% var norske.
- 710 personer har deltatt i grupper ved Primærmedisinsk verksted.
- 4160 besøkende deltok ved de ukentlige hverdagsmessene i Tøyenkirken, Bymisjonsenteret.
- 720 personer har vært tiltaksansatte gjennom arbeidsmarkeds-tiltakene i Unikum-indico.
- 91 brukergreper har brukt Batteriet.
- Gatejuristen har hatt 328 saker.

En ny mulighet for far

Tiltaket "Fedre for Fedre" ble startet for tre år siden. Prosjektleder Gudrun Brøvig Silde forteller her om dette viktige tiltaket som nå trenger finansiell hjelp for å kunne fortsette. En kameratpappa er gull verdt når livet butter imot, og det føles vanskelig å være en god far for barnet sitt.

Tiltaket "Fedre for Fedre - en ny mulighet for far" startet 1. januar 2004, etter et halvt års forprosjekt høsten 2003.

- Hva var utgangspunktet for at det ble startet?

- Utgangspunktet for at vi startet Fedre for Fedre var at vi hadde veldig positive erfaringer med frivillige som støttepersoner i barnefamilier. Imidlertid erfarte vi at vi stort sett fikk tak i frivillige kvinner og at de ofte var frivillige hos enslige mødre. I tillegg opplever mange menn i møte med hjelpeapparatet at de treffer flest kvinner. Vi savnet et tilbud av og for fedre, og utviklet rett og slett et nytt.

- Hvem er de frivillige, og hvilke oppgaver har de i tiltaket?

- De frivillige må være over 25 år, ha egne barn og kunne sette av et par timer annenhver uke. Hittil har 29 frivillige gått på kurs, 23 har blitt frivillige, enten som kameratpappa for en annen far eller som leder av fedregruppe (Origosenteret). Som kameratpappa i Fedre for Fedre, er de sammen med en annen far som ønsker kontakt for å ha noen å snakke med, utvidelse av nettverk, få nytt nettverk, en å være sammen med når de er sammen med egne barn, etc..

- Hvordan kommer dere i kontakt med fedre som trenger råd/veiledning?

- Fedre som ønsker en frivillig - en "kameratpappa" gjennom Fedre for Fedre, tar selv kontakt etter å ha hørt eller lest om tiltaket, de kan ha hørt om det via en kontaktperson i hjelpeapparatet eller de kan ha fått det anbefalt fra andre.

- Hva slags utfordringer er det de aktuelle familiene (far/barn) har og som de trenger hjelp til?

- De er i veldig forskjellige livssituasjoner. Noen er alene med omsorgen for barn og ønsker kontakt med en mann de kan spørre litt, andre har opplevd samlivsbrudd og er redde for at nettverket blir borte eller forsvinner med kona. Noen har rusa seg og trenger nytt nettverk og trenger at barna får tillit til dem igjen.

- Hva gjør fedrene og barna når de er sammen?

- Caféturer, samtaler, svømme på Tøyenbadet, gå på tur, hjelpe med flytting, oppussing, være sammen når fedrene har samvær med egne barn, handle julegaver, eller bli med på arrangementer noen synes det er vanskelig å gå på alene.

- Hva slags resultater ser dere?

- Vi ser at fedre får utvidet nettverk, at de opplever et annet menneske som de kan stole på, en som vil dem vel, og som ganske enkelt er en likemann og et medmenneske.

- Hvilke utfordringer har dere framover?

- Utfordringer videre er å få finansiert tiltaket.

Kristian med datteren Kristina – og Haakon Larsen, frivillig i "Fedre for Fedre". De to har nylig møtt hverandre, bor i nærheten av hverandre og har forventninger til et trivelig pappa-samarbeid. Haakon har bil – det har ikke Kristian. Med jevne mellomrom skal de møtes til turer, trivsel og samtaler. – Jeg håper "Fedre for fedre" kan utvide nettverket mitt, sier alenepappa Kristian.

Sommerfesten for prosjektene "Homestart familiekontakten" og "Fedre for fedre" er et viktig møtepunkt for mange. Her møtes barn og voksne som ellers vet godt hva isolasjon er, eller som både av økonomiske og andre grunner ikke opplever så mange andre sommerarrangementer. På sommerfesten i FORUS-hagen på Nordstrand, var det god stemning og høy aktivitet med "skjermtotballkamp" (se bildet!), dukketeater, pølser og is og god anledning til å bli bedre kjent. I den varme juni-kvelden møttes både deltakere, frivillige og ansatte.

tekst: Merete Anker foto: Per Frogner

Behandling av personopplysninger

I henhold til personopplysningsloven av 14. april 2000, ønsker vi å informere om hvordan Kirkens Bymisjon behandler personopplysninger.

I henhold til lovens § 8 "Vilkår for å behandle personopplysninger", behandler Kirkens Bymisjon opplysninger for å oppfylle avtaler med støttespillere, oppfylle våre rettslige forpliktelser og opprettholde et register over støttespillere for å oppnå vårt formål.

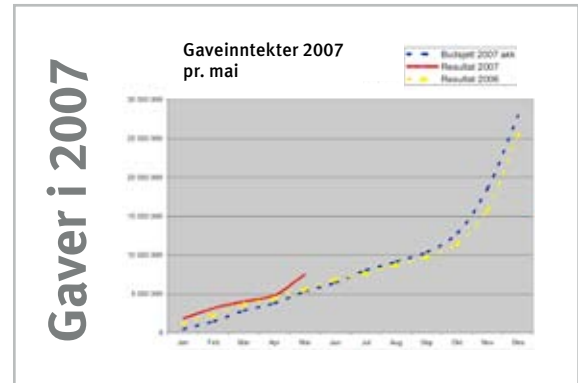
Kirkens Bymisjon behandler ikke sensitive personopplysninger i registeret. Utover personalia, oppbevarer vi informasjon om gaver som er gitt.

Kirkens Bymisjon forholder seg til enhver tid til gjeldende regler for oppdatering i forhold til Det sentrale reservasjonsregister. Vi vedlikeholder også løpende personopplysninger. I overensstemmelse med gjeldende regelverk bruker Kirkens Bymisjon opplysninger om navn og adresse til markedsføringsformål. Vi utleverer aldri navn og adresser til andre. Behandlingsansvarlig hos oss er Hans Jacob Torkildsen.

Alle som er registrerte i Kirkens Bymisjons register kan be om innsyn i egne, registrerte opplysninger. For å sikre at slik informasjon ikke utleveres til uvedkommende, ber vi om en skriftlig og undertegnet forespørsel.

Gaver i 2007

Vi registrerer et hyggelig resultat for gaveinntekter per mai år. Dette skyldes blant annet store testamentariske gaver, men vi har også mottatt noe mer generelle gaver enn budsjettet. Vi gleder oss over dette og den økonomiske trygghet dette gir for fortsettelsen av arbeidet vårt.

ANSATTE I INNSAMLINGSAVDELINGEN:

Hans Jacob Torkildsen,
innsamlingsleder
Arbeider med
kampanjer og
markedsaktiviteter

Hans.Jacob.
Torkildsen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 32

Merete Anker, konsulent
Arbeider med Lys i Mørket, faste
givere, minnegaver, anledningsgaver

Merete.Anker@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Henning Høiner, prosjektleder
Arbeider overfor næringslivet
og med våre salgsprodukter

Henning.Hoiner@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Ada Marie Magnæs, kundekonsulent
Arbeider med innsamlingsarbeid og
samarbeid med næringslivet

Ada.Marie.Magnaes@skbo.no
Telefon: 22 36 55 29

Anne Gundersby Djup,
markedskonsulent. Arbeider med
database, rutiner og økonomi

Anne.Gundersby.Djup@skbo.no
Telefon: 22 36 55 21

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Ververens navn: Postadresse:

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr: per: måned kvartal halvår år

Jeg vil betale gjennom: avtalegiro tilsendt giro

Ditt kontonummer ved avtalegiro (11 siffer):

Navn:

Adresse:

Postnr.:

Poststed:

Underskrift:

Givernummer (fylles ut av Kirkens Bymisjon)

Andre beskjeder til Kirkens Bymisjon:

Jeg ønsker ikke bladet "Bymisjon" tilsendt, men vil fortsette å være giver.

Jeg ønsker å få tilsendt informasjon om:

- Kirkens Bymisjon (verdidokument)
- Fast givertjeneste - LYSGLIMIT
- Anledningsgaver
- Minnegaver
- Testamentariske gaver
- Annet:

Mottakers kontonummer:
7011 05 18593

Porto
er
betalt

Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

Sykkelstall med sosial profil

Miljøvernminister Helen Bjørnøy klippet snoren da NSB og Kirkens Bymisjon i Fredrikstad åpnet landets første sykkelstall på stasjonen i plankebyen i mai. Nå kan passasjerer parkere tohjulingen i et trygt miljø og få sykkelen vasket eller reparert av personer på arbeidstrening.

Daglig leder i Kirkens Bymisjon Fredrikstad, Per Christian Skauen, tok miljøvernminister Helen Bjørnøy og ordfører Ole Haabeth med på en liten tur med den nye "Fredrikshaven" som Bymisjonen har kjøpt inn til prosjektet.

Mange syklister hadde møtt frem for å få med seg åpningen av stallen.

I tilknytning til Sykkelstallen åpnet Kirkens Bymisjon i Fredrikstad også sykkelverkstedet "Pedalen" som skal være et arbeidstrening- og livskvalitetstilbud for utsatte grupper i byen. Gjennom å reparere sykler for kunder og arrangerer turer og aktiviteter håper Kirkens Bymisjon å skape et godt miljø for mennesker som trenger å få mot og erfaring til å stå i en arbeidsrelasjon. Med sin miljømessige og sosialfaglige profil er tiltaket midt i blinken for miljøvernminister Bjørnøy.

- Dette er slike prosjekter som jeg har enormt stor tro på. Vi står i en tid der vi må tenke på hvordan vi skal organisere fremkomstmåtene våre, sa Bjørnøy, som seg hør og bør ankom Fredrikstad med tog.

Inkluderende samfunn

Kirkens Bymisjon i Fredrikstad skal drive sykkelstallen sammen med Jernbaneverket og NSBs

eiendomsselskap ROM eiendom AS. Det gir tiltaket en ekstra dimensjon for Bjørnøy, som tidligere var generalsekretær i nettopp Bymisjonen.

- For meg personlig er det veldig kjekt at det er Kirkens Bymisjon som skal drifte dette anlegget. Det er så viktig å skape et samfunn der alle er inkludert og der vi skaper møteplasser og arenaer slik at alle får bruke ressursene sine, sa hun.

Til åpningen hadde prosjektleder Rasmus Leiro og daglig leder i Kirkens Bymisjon Fredrikstad, Per Christian Skauen, hentet inn to sykkeldrosjer, eller "Fredrikshaver", som de nå er døpt. Å tilby turer i drosjene skal etter hvert være en del av arbeidsoppgavene for deltakerne i prosjektet. På sikt håper de også å utvide driften til å omfatte sykkelutleie og sykkelbudtjeneste.

- I tillegg til å drifte sykkelstallen på vegne av NSB har vi som mål å styrke brukernes sosiale nettverk i en ettervernsfase. Vi håper at prosjektet kan være med på å gi økt følelse av mestring, selvrespekt og selvtillit, sa Skauen.

Første i sitt slag

Sykkelstallen i Fredrikstad er den første i sitt slag i Norge, men Kirkens Bymisjon i Kristiansand har allerede drevet et sykkelverksted med stor suksess i en tid. Både NSB, Kirkens Bymisjon og miljøvernministeren håper nå at ideen skal spre

seg til andre byer.

- Jeg håper dette skal spre seg som en farsott over Norges land og på den måten får flere folk til å ta sykkelen i bruk, sa hun.

Sykkelstallen og det tilhørende verkstedet har også fått 220.000 kroner i driftsmidler av Stiftelsen Helse og rehabilitering. Generalsekretær Anne-Kari Holm var selv til stede på åpningen.

- Dette er et pionerprosjekt som har god forankring både i Fredrikstad kommune og hos brukerne. Derfor er det spesielt hyggelig å se at midlene blir brukt på best mulig måte og at de kan gi et lite puff til personer som ønsker å komme videre i livet, sa hun.

Sykkelstallen tilbyr reisende trygg oppbevaring, omkleddingsrom og sykkelvask.

Bymisjon kryssord								RASE- HATER	ADLS- MENN		STILLE DEL AV ELV	ANNODE FRANSK KJEM- IKER †		PARK	EKSER- SIS- TREN- ING
									FJELL- TOPP						
TREN- INGS- ALTER- NATIVER	AV- TALER	MUSIK- ER- GRUPPE	NORSK BY HARPIKS		PREPO- SISJON	NESTEN BLINK- ER	KVINNE- NAVN	2740				PREPO- SISJON			
↳															
SINT					TRE LIKE MAMMA			MENN- ESKER		KJ. TEGN VISMUT		BYGE BILKJ. TEGN DAPA- GASKAR			↳
"SYK- DOM"														KJ. TEGN SVOVEL	
HOP				BØNNE- SAL										SPØRS- MÅL TIL BESVA- RELSE	
DÅRE															
↳							NARMO- TIKA	ROMER- TALL 50		ORD- REKKE	TREKK- DYR		TRE- SORT MANN- NAVN		
BIBEL- DEL			NOE	NORSK FOR- FATTER †	MYNT- EN- HET	AKER		PUB BLÅSER I BYGER				IFØLGE FULLMAKT ART, SLAG			ETSE, RUSTE
FRA JØDISK OPP- RINNEISE									GOD- KJENN- ELSE EN YOKO						
VIKTIG I VÅRT SAM- FUNN															
6/9 DEL AV STORBY		VEKST- SKILL- ER											FLATE- MÅL		
↳	↳					FØLE VEL- VÆRE					SURRE, ROTE				↳

Kryssordforfatter: Rolf Bangseid.

Klipp ut og send kryssordløsningen til Kirkens Bymisjon, Tollbugt. 3, 0152 Oslo, innen 25. august.

Navn.....

Adresse:.....

Løsning nr. 2-2007											Ø		A	C
					S	K	O	M	P	E				
I		D		P	O	U	L	A	T	E				
N	A	T	U	R	F	E	N	O	M	E	N	A		
F	R	A	K	K	E	N	R	E	I	N	N	S		
O	R		I	O	N	O	I	S	E					
F	R	I	V	I	L	L	I	G	H	E	T	S	S	E
M	O	E		S	V	I	E	N	T					
A	N	L	E	G	G	S	M	A	S	K	I	N	E	R
S	I	R	A	N	E	R	T	E	A	R	A			
F	J	O	G	U	I	N	S	P	I	R	E	R	L	
O	S	O	D	D	E	A	K	I	T	L	E			
N	S	B	L	A	D	L	I	K	E	M	E	N	N	

VINNERNE AV KRYSSORDET FÅR BAKEBOKA "GI OSS I DAG"

Boka er utgitt i samarbeid med Kirkens Bymisjon og inneholder "Norges beste oppskrifter på brød og kaker" – både fra bymisjonskjøkenene og fra profesjonelle bakere og kokker. I tillegg får du livfulle glimt av både miljø og matstell i bymisjonens kafear og treffsteder. Boka fikk nylig diplom i en prisutdeling for god bokdesign! Løs kryssordet, send inn og bli med i trekningen!

VI GRATULERER VINNERNE AV OPPGAVEN I FORRIGE NUMMER.

Marit Jørgensen 8003 Bodø **Signe Skinnarland** 0670 Oslo **Kjell Aage Sørensen** 1390 Vollen

B-PostAbonnement

Konduktør med spor i ord

Sverre T. Foseid,
tidligere overkonduktør, er blitt en
populær dikter ved Ammerud bo- og
kultursenter.

smilende selvironi gir han milde råd til sine medmennesker. På Ammerudhjemmet er "humørheftene" populært fellesgods. Sverre T Foseid står i spissen for den aktiviteten og er flittig bidragsyter til samlingen. Sverre "skriver sitt liv" også når han setter ord på sykdomserfaringer og mennesker han møter. Han skriver gjerne et dikt til en sykepleier eller andre som han er på god fot med. Diktene på denne siden er fra Sverres nyere produksjon.

Sverre T. Foseid (84) er jernbanemann - og dikter. Hver onsdag er han på dagsenteret ved Ammerudhjemmet. Her bor han også i perioder etter at han fikk en hjerneblødning for noen år siden. Som yrkesaktiv var han overkonduktør i NSB fra 1939.

Flere av tekstene hans er minner og inspirasjon fra et langt arbeidsliv ved jernbanen. I 1962 begynte han å skrive dikt. Ved Ammerudhjemmet har han oppdaget at han også kan glede andre med sine tekster. – Folk klapper når jeg leser dem, sier overkonduktøren litt forundret.

I diktene tar han gjerne opp gjenkjennelige temaer som tunge dager, ensomhet og isolasjon. Likevel er det et lyst og optimistisk anslag ved flere av Sverres tekster. Med

På vår side

Vår side er stedet for ord og uttrykk fra Kirkens Bymisjons mange beboere gjester og brukere. Denne gangen har vi fått dikt fra Sverre T. Foseid, deltaker ved dagsenteret ved Ammerudhjemmet bo- og kultursenter.

Hjerneblødning

*Hjerneblødning – også kalt slag
Kan ramme oss både natt og dag
Og skaffe oss så mye bry
Det er som å bli født på ny*

*Ingenting klarer vi sjøl
Og det kan bli mye søl
Ikke kan vi stå
Og ikke kan vi gå
på do alene
-alltid sene*

*Noen av oss kan ikke snakke
Andre kan ikke pakke
kofferten og dra sin vei
Men blir hjemme om man er aldri så lei*

*I stedet må man trene og atter trene
Men kjære vakre, vene
Fins det ingen medisiner
for dette, – kanskje en vaksin'*

*Kan det tenkes at en forsker i et land
Finner hjelp for både kvinne og mann
Mot hjerneblødning og propper
Slik at livet ei plutselig stopper?*

*Jo, jeg har nå lest i avisen
At en forsker har fått prisen
For studier i mange år
Som kan gi rammede en ny vår!*

Trimmedamen

*Å trampe og trå og så trippe litt og gå
Det er frydefullt syns jeg
Så derfor tripper jeg i veg
Livet er herlig, det tilstår jeg ærlig
Derfor det beste ville være og gå en
tur med deg*

